MARCO KNAUFF

VERLOREN TIJD

Eerder verschenen in de serie Bureau Bermhoven:

Zwijgplicht
Deadline
Gesloten deuren
Die ene nacht
Vals spel

Verloren tijd

Copyright © 2023 Marco Knauff
www.marcoknauff.nl
Uitgeverij Pageturner in samenwerking met Uitgeverij Boekenbent
www.boekenbent.com
Omslagontwerp & vormgeving: Ontwerp van de Buren
www.vandeburen.nl

Spannende boeken
Nur 301
ISBN 978-94-6328-495-0

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle karakters en verhaallijnen in dit boek zijn fictief. Elke gelijkenis met bestaande personen, gebeurtenissen of situaties berust op louter toeval.

Marco Knauff

Verloren tijd

DEEL 6 VAN DE SERIE
BUREAU BERMHOVEN

Pageturner

1

Marieke de Zwart keek op van haar computerscherm. Om vijf over half vier was de rechercheur bezig een proces-verbaal te schrijven over het huiselijk geweld dat gisteravond in Bermhoven had plaatsgevonden. Ze gluurde opzij naar het bureau van haar collega Robin Groeneveld. Hij zat driftig te tikken en ging volledig op in zijn werk. Haar blik dwaalde verder af naar de grijze lucht. Dankzij de vele ramen van hun politiebureau hadden de rechercheurs een aardig uitzicht over de omgeving. Hun werkplek aan de Patrijslaan heette niet voor niets De Diamant; als de zon erop scheen gaven de mozaïekvormige ramen verblindende reflecties, alsof het gebouw een enorme edelsteen was.

Vanaf de tweede verdieping zag ze het water langs het bureau, waarin eenden en meerkoeten tegen de wind streden. Op het gras lagen nog afgewaaide takken van de storm van eergisternacht. Het was rustig op de wegen die langs het bureau voerden.

Marieke zuchtte en dacht aan gisteren, toen ze op haar vrije dag Lydia had bezocht. Haar voormalige collega en beste vriendin was tegenwoordig gelukkig in de ICT-branche, al miste ze af en toe de spanning van het politiewerk. Lydia leidde een rustig en regelmatig bestaan en dat was haar heel wat waard. Samen hadden ze een beschut terras opgezocht op wat volgens Buienradar de laatste mooie herfstdag zou worden, en dat na die nachtelijke storm. De dag was voorbijgevlogen en ze hadden beloofd elkaar vaker te zien. Vanochtend vroeg Robin hoe het was geweest en hij voegde er een hint aan toe als invulling voor Mariekes volgende vrije dag. Ze had beloofd dat die voor Robin en haarzelf zou zijn.

Alsof hij voelde dat Marieke aan hem dacht stopte hij met typen, leunde achterover in zijn bureaustoel en keek grijnzend opzij. “Ik ga koffie halen.”

“Ik dacht dat je het nooit zou vragen.”

Ze zag hoe hij een wolkje melk in zijn koffie liet druppelen en die van haar gitzwart liet. Nauwelijks had hij Mariekes mok op haar bureau gezet of Van Gelen kwam zijn kantoor uit en liep met grote passen naar hen toe. Hij stopte voor haar bureau en zei dat in Heuvelsum een dode vrouw in een parkje was gevonden.

"Heuvelsum?" vroeg Robin met een frons. "Het meest idyllische plaatsje van de omgeving?"

"Vandaag even niet," verzuchtte de teamchef.

Snel controleerde Marieke in de reflectie van haar computerscherm of haar blonde paardenstaart goed zat en haar lichte make-up niet was uitgelopen. Even later waren ze in haar auto onderweg naar Heuvelsum, het dorpje met 2500 inwoners dat aan de rand van hun district lag.

"Heuvelsum, nog even en dan hebben we ze allemaal gehad," zei Robin verbaasd.

"Juist daarom kijk ik er niet zo van op. Wezelheide, Worre, Duine en Stuivinge zijn allemaal prentkaartdorpjes, waar we naartoe moesten om verdachten op te sporen of een moordzaak op te lossen."

Hij knikte en tastte gedachteloos naar het dashboard, waar hij tot zijn verbazing een halfvol zakje kokindjes aantrof.

"Die heb je vorige keer laten liggen, ze komen nu van pas," lachte ze.

Hij kauwde op een paar dropjes en concludeerde dat er in zulke ogenschijnlijk gemoedelijke dorpjes relatief meer misdaad voorkwam dan in het grotere Bermhoven.

Marieke gaf gas, ze verlieten hun woonplaats en ze reed de grote weg op. De eerst druppels waaiden op de voorruit en ze schakelde de ruitenwissers in. Er was weinig verkeer, met een enkele auto en groepjes scholieren in doorzichtige of kleurrijke regenkleding. Het viel haar op dat de meeste bomen nog vol in het blad zaten. Zou zij nog meemaken dat ze hun bladeren pas in december zouden verliezen?

Ze passeerden kleine bossen, een paar maisvelden, kale akkers vol kraaien, imposante boerderijen en weilanden met vee. Grote takken lagen in de berm en af en toe kwamen ze langs scheef gewaaide bomen.

De kerktoren van Stuivinge stak in de verte af tegen de grauwe lucht. Marieke reed eerst door de buitenwijken van Worre, waar Heuvelsum al stond aangegeven. Ze was er vorige maand doorheen gereden en wist waar ze moesten zijn.

Heuvelsum was ruimer opgezet dan de langgerekte buurdorpen. Deze plaats had iets van een kleine stad, met mooie oude huizen, een flink marktplein en in een oudere buurt een dorpspark.

Marieke zette haar auto naast twee politiebusjes en een politiewagen op de parkeerplaats, die naast het verlaten buurthuis lag en van het park werd gescheiden door hoge struiken. Samen met Robin liep ze onder een paraplu het park in, dat bestond uit een glooiende weide, half zo groot als een voetbalveld, met een jongerenontmoetingsplek, verspreid staande hoge bomen en wandelpaden langs alle vier de zijden. In het midden lag een dichtbegroeid vierkant waar het misdrijf was gepleegd.

De punt van de recherchetent stak boven de struiken uit. Marieke zag de witte pakken van forensische opsporing. Ook geüniformeerde collega's uit Bermhoven waren al druk bezig. Het veld rondom de plaats delict was afgezet met een rood-wit lint. Een agente knikte naar hen en stelde zich voor als Miranda Hofwegen, surveillant in Heuvelsum. Zij en Bas Mees waren na de melding als eerste bij het lijk.

Marieke zag direct dat Miranda aangedaan was. Ze schatte haar rond de vijftig, een struise en kordaat ogende vrouw. Een moord in Heuvelsum was geen alledaagse gebeurtenis. Miranda wees naar de witte tent en Marieke stond er opnieuw van te kijken hoe snel een plaats delict werd omgetoverd tot een onderzoeksgebied.

De rechercheur liep als eerste het door dichte struiken en lage bomen omringde vierkant in. Ze kon zich voorstellen dat jongeren hier 's avonds amoureuze avontuurtjes beleefden, daarnaast leek het een interessante plek voor deals. Precies in het midden was twaalf vierkante meter betegeld om plek te bieden aan de beschadigde propeller van een Lancaster bommenwerper die hier, volgens het bijschrift op de sokkel, eind 1944 was neergeschoten.

Marieke wierp een respectvolle blik op de propeller. De politietent was direct erachter opgezet, zodat eventuele parkbezoekers werden beschermd tegen de aanblik van het lijk, maar vooral om sporen veilig te stellen tegen de regen.

Een agent voor de tent begroette Marieke en Robin, die hun blauwe plastic schoenen aantrokken. Marieke liet haar paraplu buiten achter.

In de kleine ruimte, die om de struiken heen was gebouwd, waren twee fotografen bezig de dode vanuit verschillende posities met hun camera's vast te leggen. Politiearts Dieter Pluim stond in een shirt met korte mouwen tegen de korte wand van de tent met de gebruikelijke sigaret achter zijn oor. Een grote regendruppel hing aan het puntje van zijn neus en zijn kale hoofd glansde van het vocht.

"Ze is met kracht doodgestoken. Eén steek heeft haar halsslagader doorboord," zei hij op zijn bekende laconieke manier. Die houding was het resultaat van het zien van veel dode mensen, maar aan zijn gezicht zag Marieke dat de aanblik van de dode hem wel degelijk pijn deed.

Zonder de fotografen te storen boog ze zich voorover om beter te kijken.

De vermoorde vrouw lag tussen tamelijk dichte struiken, alsof ze daar ter plekke was neergevallen. Er zat bloed op haar gezicht, haar kleding en op de bladeren. Haar benen staken naast elkaar in een onflatteuze houding iets omhoog vanwege de struiken. Ze droeg gympen, jeans en een donkerblauwe blouse, die vochtig was van de regen. Kleine oorbellen en donker haar in een korte paardenstaart. Marieke zag de bebloede trouwring om haar vinger. De ogen van het slachtoffer waren dicht en om haar mond speelde een verbitterde trek.

"Gezien de versheid van het bloed en haar lichaamstemperatuur, vermoed ik dat ze ruim drie kwartier dood is," zei Dieter, die bekendstond om zijn nauwkeurige inschattingen. Hij trok zijn handschoenen uit en zei dat ze snel was doodgebloed. "Die ene wond bleek fataal, het bloed moet eruit zijn gevloeid." Hij zei dat er geen sleepsporen waren. "De steekwond is hier toegebracht."

Marieke keek nog eens en zag de diepe rode inkerving bij de hals. Naast haar wendde Robin zijn gezicht af. Als oud vuil was deze vrouw in de struiken neergekwakt.

Marieke liep als eerste naar buiten, waar de regen gestaag viel. Snel pakte ze haar paraplu. Robin voegde zich bij haar. Miranda kwam naar haar toe en zei dat de portemonnee en telefoon van het slachtoffer waren veiliggesteld. “Het gaat om de dertigjarige Julie Smit, inwoonster van Heuvelsum. Alles zit nog in haar portemonnee: een tientje en wat muntgeld, bankpasjes, lidmaatschapspassen van de Korfbalbond, de Vogelbescherming en Ouwehands Dierenpark.”

“Het gaat dus niet om een beroving, tenzij de dader werd verstoord,” merkte Robin op.

“Mijn eerste onderzoek heeft geen sporen van verzet aangetoond,” zei Dieter Pluim vanaf de drempel van de tent.

“Dat kan duiden op een verrassingsaanval,” zei Marieke. “Of een bekende van wie ze geen geweld verwachtte. Het valt me op dat ze geen jas draagt.”

Robin knikte. “Het is niet echt koud, maar zeker geen zomerweer.”

“Misschien heeft de dader haar jas meegenomen, of droeg Julie er geen omdat het niet de bedoeling was dat ze lang buiten zou zijn,” zei Miranda en ze wees naar een paar collega’s die de struiken uitkamden. “Naar het moordwapen wordt gezocht.”

Robin vroeg wie Julie had gevonden.

“Derek van Vliet, een man die zijn hond uitliet. Hij praat nu met Bas.”

Bas stond net buiten het vierkant en Marieke en Robin liepen naar hem toe. De stevige politieman was in gesprek met een rijzige vijftiger in een groene regenjas, een grijs baardje en een hoedje. Naast hem, in het gras, zat een bruine staffordshireterriër keurig te wachten tot zijn baas klaar was met de verklaring. Marieke wilde Derek ook nog spreken, zij en Robin toonden hun politiepassen. De man zag bleek en krabde zich achter zijn oren. “Moet ik alles opnieuw vertellen?”

Hij keek omhoog omdat er steeds meer druppels uit de beschermende boomkruin vielen, en deed een stap naar achteren, in de richting van de stam. Marieke wilde weten of hem voor de gruwelijke ontdekking iets was opgevallen. “Liep hier al iemand? Zag u verdachte bewegingen?”

Derek vertelde dat hij vanaf de andere kant het Heuvelsumse park in was gelopen. Hij wees naar de huizenrij die haaks op het park stond. “Ik woon in het blok erachter.”

’s Middags maakte hij zijn ronde met Castor meestal door het park, hoewel honden hier volgens de bordjes verboden waren. “Maar ik zag met dit weer geen schoolklas, geen loslopende jeugd of ouders met kinderen,” verweerde hij zich voor zijn burgerlijke ongehoorzaamheid. Hij benadrukte dat Castor altijd aan de riem liep en vandaag had hij het erop gewaagd het park te doorkruisen.

“Wat deed u met uw hond tussen die struiken?” maakte Marieke een knikkende beweging naar achteren.

Derek streek over zijn baardje. “Ik kom daar eigenlijk nooit, maar vanmiddag liep ik wat later met Castor en ik dacht dat hij dringend zijn behoefte moest doen.”

“Liet u hem dat daar doen?” vroeg Marieke.

“Nee, hij hoefde niet. Mijn hond doet het trouwens normaal gesproken keurig op het gras of op een plek waar het mag,” verzekerde Derek de rechercheurs. “Ik wilde niet opvallen, want tegenwoordig zitten overal spionnen.”

Vragend keek ze hem aan en Derek legde uit dat hij afgelopen zomer een keer was betrapt toen Castor zich niet lekker voelde en zijn behoefte onverwachts op een trapveldje had gedaan. Vanuit het niets was een boa verschenen die hem, ondanks Dereks belofte dat het nooit meer zou gebeuren, toch had beboet.

“Maar nu was u het weer van plan, ” stelde Robin.

“Het leek een dringende situatie, daarom wilde ik Castor snel achter de struiken hebben.” Hij haalde poepzakjes uit zijn binnenzak. “Zeker weten dat ik het had opgeruimd.”

“Hoe zat dat de vorige keer?” vroeg Marieke.

“Castor was ziek, weet u nog?”

Ze besloot de zinloze discussie te laten voor wat het was en terug te komen op die afschuwelijke moord, maar Derek wilde nog kwijt dat hij zich kapot ergerde aan de troep die sommige scholieren op de openbare weg achterlieten. Daarbij stelde wat zijn hond produceerde weinig voor, het was tenslotte natuurlijk materiaal en verging heel snel.

Nadat hij zijn punt had gemaakt, wilde Marieke horen hoe hij de dode had aangetroffen.

Derek kwam toch weer terug op het onderwerp van zwerfafval, want eenmaal binnen de beschermende struiken dacht hij dat er een plastic zak lag. Zijn ergernis was gewekt en hij stond op het punt het ding uit de takken te halen, toen hij tot zijn verbijstering besefte dat het om een dode vrouw ging.

“Hoe wist u dat ze dood was?” vroeg Marieke.

Derek slikte en antwoordde dat hij met open mond had staan kijken en zich had afgevraagd of hij hallucineerde, of te maken had met een misselijke en zeer ongepaste grap. Daarna had hij diep ademgehaald en opnieuw gekeken. “Die vrouw zat onder het bloed, ze zag krijtwit en bewoog niet meer. Ik weet heus wel wanneer iemand dood is. Vervolgens heb ik 112 gebeld.”

Hij was op de plek gebleven, met zijn rug naar de dode gekeerd, klaar om eventuele bezoekers weg te sturen totdat de politie kwam. “Het was een afschuwelijke aanblik.”

“Heeft u Slachtofferhulp nodig?” vroeg Marieke.

Hij slikte. “Misschien wel. Ik ben wel wat gewend, maar dit...” Hij durfde niet eens meer in de richting van de tent met Julie te kijken. Castor, die geduldig naast hem had gewacht, vroeg zijn aandacht door zacht piepende geluiden te maken.

“Kan ik verder?” vroeg Derek. “Een collega van jullie heeft mijn gegevens al genoteerd.”

Robin knikte.

“Hij voelt dat ik van slag ben,” wees Derek op zijn viervoeter, die op zijn voorpoot begon te knagen. “Mag ik?”

“Ga uw gang,” zei Marieke en Derek liep met zijn hond weg.

“Volgens mij is de moord inmiddels door de dorpelingen ontdekt,” zei Robin.

Marieke hoorde de opgewonden stemmen ook, geüniformeerde collega’s hadden moeite om nieuwsgierigen op afstand te houden. Politiebusjes en een witte tent in het park was in Heuvelsum geen alledaagse gebeurtenis. De tamtam werkte snel, omwonenden kregen in de gaten dat in het park iets ongebruikelijks had plaatsgevonden.

“Hier zijn jullie,” klonk Miranda’s stem achter hen. Ze vertelde dat het lastig werd een paar verontruste ouders uit de buurt te houden. “Achter de groenstrook is een kleine speeltuin.” Ze fronste. “Er ging al een gerucht dat hier een kind was gevonden.”

Marieke hoorde opgefokte stemmen en overwoog wat er moest gebeuren.

“Dit is de eerste moord in Heuvelsum,” verzuchtte Miranda. “Zoiets wordt via de sociale media natuurlijk snel verspreid en zal een schokgolf in dit plaatsje veroorzaken.” Ze zei dat Julies echtgenoot Gert nog niet op de hoogte was en gaf hen zijn adres.

“Wij gaan ernaartoe,” zei Marieke.

Het was een korte rit naar de Van Goghstraat 85, een huis in het midden van een rustige, door hoge platanen gedomineerde straat. Marieke zette haar auto schuin tegenover de woning op een halfvolle parkeerplaats. Het huis van de familie Smit zag er onopvallend uit: een tuin die voornamelijk uit tegels bestond, en verspreid over het beton een paar bloembakken met geraniums. Het was gestopt met regenen.

“Nu maar hopen dat hij thuis is,” zei Marieke voordat ze aanbelden. “Anders moeten we hem op zijn werk inlichten.” Ze drukte op de bel, een roestig geluid. En nog eens omdat er geen reactie volgde. Robin liep het terras op en gluurde naar binnen.

“Ik hoor voetstappen op de trap,” zei Marieke.

De deur ging op een kier en Marieke zag Gert Smit het eerst. De man van een jaar of dertig nam hen vanachter zijn bril met een wantrouwende blik op. Hij bleef demonstratief achter de deur staan en zei met een geërgerde ondertoon dat zijn vrouw al lid was van een aantal welzijnsorganisaties en dat hij geen tijd had.

Marieke en Robin toonden hun politiepassen, waarna Gerts ogen groot werden. Er verschenen fronsen op zijn voorhoofd en van schrik deed hij een stap naar achteren. “Politie? Wat is er aan de hand? Er is toch niets met Juul?”

“Waarom denkt u dat?” vroeg Marieke.

“Omdat ze alleen weg is en Emile boven zit. Ons zoontje. We waren net bezig speelgoed op te ruimen en zouden vanmiddag samen -”

“Mogen we binnenkomen?” onderbrak Robin hem.

Twee minuten later kwamen Gerts eerste tranen. Met zijn hoofd in zijn handen zag hij er op de bank klein en kwetsbaar uit. “Vermoord?” piepte hij met gesmoorde stem. “Dat kan niet, dat kan gewoon niet.”

Zijn bril lag op tafel en hij wreef ruw in zijn rode ogen. De man kon het nog niet bevatten. “Juul, omgebracht?” Hij staarde naar de boekenkast aan de lange wand. Zijn blik dwaalde naar de grootste foto van hun gezin en hij leek in trance.

“Pappa? Kom je nog?” klonk een kinderstem.

Gert schrok op uit zijn overpeinzingen. “Emile heeft me nodig.”

“Ik wees u er net al op en vroeg of ik naar hem toe moest,” zei Marieke.

“Nee, nee, dat doe ik wel,” zei Gert, die gewoon bleef zitten.

“Meneer Smit?” drong Robin aan.

Hij knikte, wreef zijn ogen droog en liep via de gang naar de keuken. Marieke hoorde het geluid van stromend water. Daarna hoorde ze hem kort met iemand bellen. “Mijn moeder is onderweg,” snikte hij op de drempel van de woonkamer. Hij kuchte en liep terug naar de keuken om nog meer water te drinken.

“Pappa, waar ben je?” vroeg Emile, dringender dan de vorige keer.

“Pappa komt eraan,” riep Gert. Alsof hij ergens reserves vandaan had gehaald, rende hij naar boven.

“Het blijft stil,” zei Marieke. “Vertelt hij Emile de waarheid?”

“Misschien moet jij of ik erheen om hem te ondersteunen.”

Er werd aangebeld en Marieke stond op. “Dat zal Gerts moeder zijn. Die is hier ook snel.”

Ze deed open en zag een verbaasde vrouw op de stoep. Ja, dit was onmiskenbaar Emiles oma. Gert had veel uiterlijke kenmerken van haar: dezelfde bruine ogen, kleine oren, een brede neus en een iele bouw. Oma Smit droeg een opvallende rode jas, een bril en had korte, donkere krullen. Marieke schatte haar halverwege de vijftig.

“Wat is hier aan de hand?” vroeg de vrouw. Haar verbazing maakte plaats voor irritatie. “Ik kreeg net een vreemd telefoontje van mijn zoon en nu ik hier aanbel staat er een onbekende vrouw in de gang. Waar gaat dit over?”

Marieke deed de deur verder open en toonde haar politiepas.

Gerts moeder bleef op de drempel staan. Secondelang gluurde ze naar de pas en verstarde. Haar ogen gingen wijd open en haar mond vormde een geluidloze schreeuw. Ze wankelde en voordat ze achteroverviel ving Marieke haar op. De rechercheur riep: “Robin!”